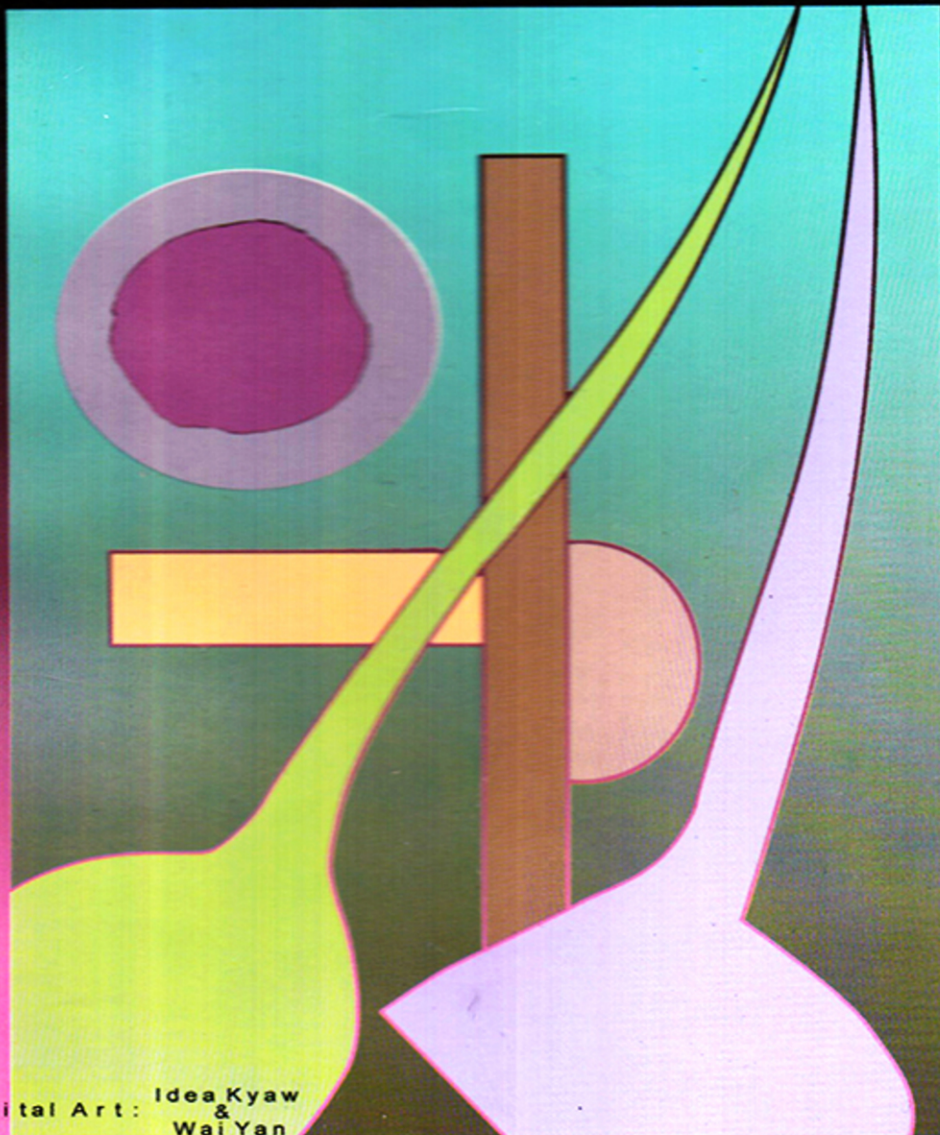

စိုးမိုးစာပေ

၅၁၆

အချစ်ကိုအားလုံး ဆာလောင်နေကြသည်

Digital Art: Idea Kyaw
&
Wai Yan

အခန်း (၁)

ရှိုးခန်းမထဲဝင်လိုက်သည် နှင့် ကြိုဆိုသူတွေ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြ သူတွေ သူ့ရှေ့မှာ စုရုံးရောက်လာ ကြသည်။ ။

“နောက်ကျလှချည်လား ကိုမင်းရဲ့ ၊ ဟိုမှာ ပရိသတ်ကပြည့်နေပြီ”

“လာဗျာ ဦးမင်း၊ ဒီကိုကြွ”

အားလုံးကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီး သူပြုံးပြသည်။ ။

ပြီးတော့ စီစဉ်ပေးထားသည့်နေရာမှာ ထိုင်လိုက်၏။

ရှိုးပွဲကစတော့မည်။

ခန်းမတစ်ခုလုံးမှာ လူတွေပြည့်နေပြီ ဖြစ်၏။

နောက်ဆုံးတန်းတွေမှာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်များ ချည်းဖြစ်ကာ ရှေ့ပိုင်းမှာ တော့ မော်ဒယ်တို့ ၏ ပတ်သက်ရာ ပတ်သက်ကြောင်းများ နှင့် အမျိုးသမီးတွေသာများ သည်။ ။

“ဟော... ဦးမင်းရောက်နေပြီပဲ”

အနားမှာ ရောက်လာသူကို သူမော့ကြည့်လိုက်တော့ ဦးမြင့်ထွန်း။

“ဦးမြင့်ထွန်းအိမ်ရာ” အမည်နှင့် ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းတွေ အကြီးအကျယ်လုပ်ကိုင်နေသူ ဖြစ်၏။

ဦးမြင့်ထွန်းက သူ့ကို ခပ်ပြုံးပြုံးကြည့်၍ ဘေးမှာ ပဲထိုင်ချလိုက်သည်

။

“ဘယ့်နှယ့်လဲ ဦးမင်းရဲ့ ၊ ဘယ်တော့ကြည့်ကြည့် တစ်ယောက်တည်းပါပဲလား၊ မဒီနဲ့ မပြေလည်သေး ဘူးလား”

သူပြုံး၍ လက်ပိုက်လိုက်သည် ။ ဘာမှ ပြန်မဖြေဖြစ်ပါ။

အလွန်လှသော မိန်းမတစ်ယောက်၏ မျက်နှာကို ကွက်ခနဲမြင်သည်

။

ချက်ချင်း ပြန်ဖျောက်ပစ်လိုက်၏။

စိတ်ကူးထဲကိုကော ရင်ဘတ်ထဲကိုကော ဘယ်တော့မှ ထည့်မထား သင့်တဲ့ မိန်းမ။

“သမီးလေးကကော ဘယ်လိုလဲ မကူညီဘူးလား၊ အဖေနဲ့ အမေကို ရင်ကြားစေ့မပေးဘူးလား၊ ကျုပ်တော့ထင်ပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်လုံး ချစ်လို့ မုန်းနေကြတာပါ၊ သမီးပဲအပျိုဖြစ်နေပြီ၊ ဘယ်သူ့မှာမှ နောက်အိမ်ထောင်မရှိသေးဘူး”

ဒီလောက်ထိ မဝေဖန်သင့်ဘူးထင်သည် ။

သူတစ်ချက်တော့ ငဲ့ကြည့် ဖြစ်၏။ ဦးမြတ်ထွန်းက ရင်းနှီးကြသူချင်း မို့ ဂရုမစိုက်တာလား၊ တကယ့်ကို စပ်စုတတ်သည် လားမသိ။

အပြုံးမပျက်ဘဲ ဆက်ပြောနေသည် ။

“ဒီပွဲမှာ ခင်ဗျားရဲ့ မဒီ လာလိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ ဟဲ... ဟဲ လျှော့မတွက်နဲ့ နော် အမေနဲ့ သမီးက ရွေးမရအောင်ဖြစ်နေတာ တော်ကြာ...”

စကားကို ရပ်ပစ်လိုက်သည် ။

သူလည်း အပြုံးနှင့်သာနေလိုက်သည် ။ ပြောပါစေ။

ထိုစဉ် တစ်ခန်းလုံးမှောင်ကျသွားသည်။ ။ ရောင်စုံဆလိုက်မီးတွေ စင်ပေါ်မှာ ဟိုဒီပြေးလွှားလာကာ သံစဉ်လေးတွေ မြူးကြွစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ။

မော်ဒယ်ကောင်မလေးတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လျှောက်သွားကြသည်။ ။

လုပ်ငန်းရှင်တွေ ကိုယ့်လုပ်ငန်းအတွက် ကြော်ငြာဖို့ တိုင်ပင်ကြ အကဲဖြတ်ကြ။

သူကတော့ ဘာလုပ်ဖို့ မှ ရည်ရွယ်ချက်မရှိတာမို့ အေးဆေးကြည့်နေရင်းက လက်ပိုက်ပင်မဖြေခဲ့ပါ။

ဦးမြတ်ထွန်းကတော့ သူငြိမ်နေလည်း မရ။

“ဦးမင်း ခင်ဗျားက လုပ်ငန်းအတွက် ကြော်ငြာမလိုဘူးဆို၊ ဘာလဲ မော်ဒယ်ကောင်မလေးတွေကို အကဲဖြတ်ရုံသက်သက်လား။”

မေးလာတော့ သူမဖြေလို့ မရ။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဦးဇော်ဖိတ်ထားလို့။”

ပြောပြီး သူ့မျက်နှာရှေ့မှ မီးဆလိုက်တစ်ချက်ဝှေ့သွားသဖြင့် ထိုဆီသို့ သူဖျတ်ခနဲငဲ့ကြည့်လိုက်မိ၏။

“ဟော... တွေ့လား၊ ပြောရင်းဆိုရင်း မဒီရောက် လာပြီ”

ဦးမြတ်ထွန်း သဘောကျနေသည်။ ။

သူ့မျက်ဝန်းတွေကျဉ်းမြောင်းသွားကာ နှုတ်ခမ်းမှ အပြီးတို့ က မသိမသာ စေ့ပိတ်သွားသည့် နှုတ်ခမ်း၏ နောက်မှာ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့၏။

နှင်းဆီနက်...

ရွှေချည်မျှင်တန်းလေးတွေ ပြီးခနဲပြက်ခနဲလက်သွားတတ်သည့် အနက်ရောင်ကိုယ်ကျပ် ဝတ်စုံကို လည်ဟိုက်ဝတ်ထား၏။

လည်တိုင်မှာ စိန်ကုံးတစ်ကုံးတည်းရှိကာ လက်ကောက်ဝတ်မှာ စိန်တွေချည်း အပြားခတ်ကြိုးပျော့တစ်ခု။

လက်တွေမှာ လက်အိတ်နက်ဇာပါးလေးရှိကာ လက်စွပ်တွေက လက်ချောင်းတိုင်းမှာ ရှိနေသည် ။

ဆံပင်က ပခုံးပေါ်မှာ ပျော့နွဲ့ခွေဝိုက်လျက် အလယ်ခွဲဆံပင်ကို ဆံမြိတ်ချမထား။

မျက်နှာသည် ဆင်စွယ်နှစ်လိုဝင်းစက်နုအိနေကာ ငွေမှ င်ရောင်ခပ်ပုတ်ပုတ်နုတ်ခမ်းနီကို ဆိုးထား၏။

သမီးအပျိုရှိသော ကလေးအမေပါလို့ ဘယ်သူယုံမှာ လဲ။

မီးဆလိုက်တစ်ချက်ဝှေ့အသွားမှာ သူမတစ်ကိုယ်လုံး ပြီးပြက်လက်သွားတာ စိန်ကြောင့်မဟုတ်ဘဲ ပြေပြေလေးခြယ်သထားသဖြင့် လှချင်တိုင်းလှနေသောမျက်နှာကြောင့် ဖြစ်၏။

“ဟေး... မာမီ လာပြီ”

သူမထံသို့ ပြေးသွားလက်ဆွဲသူက ဆံပင်တိုတို ပျော့ပျော့လေးတွေ ဝှေ့ခါလျက် ပန်းရင့်ရောင်ဝတ်စုံလေးနှင့်ဖြစ်သည် ။

သူမက နှင်းဆီနက်နှင့် သူ၏ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေး။

“ကြည့်ပါဦးဗျာ... သမီးက အမေ့ကို မမှီပါလား”

ဦးမြတ်ထွန်းစကားသံက တိုးပေမယ့် ကပ်လျက်လူတချို့ကကြားသည် ။

သူတို့ ကို လှည့်ကြည့်လာကြ၏။

ဒီတစ်ခါ သူ မပြုံးဖြစ်ပါ။ ဦးမြတ်ထွန်း စကားကိုကြားပေမယ့် သူ့မျက်ဝန်းတို့ က သမီးမျက်နှာလေးထက်မှ စူးစိုက်သွား၏။

စောစောက သမီး ဒီခုံမှာ မရှိပါ။

သူ့ကိုမြင်၍ တမင်ဇုတ်ပုနေသည် လား။

ထိုစဉ် ထောင့်ဆုံးကခုံမှာ နှင်းဆီနက်ကိုနေရာပေးပြီး သမီးက သူမနားနားမှာ တစ်စုံတစ်ရာ ကပ်ပြောလိုက်သည် ။

သူမ၏ မျက်နှာ သူ့ထံသို့ ဖျတ်ခနဲလှည့်လာ၏။

အကြည့်တစ်ချက်သည် စူးစိုက်ကြည့်နေသောသူ့ထံ ခဏလေးသာ ရောက် လာပြီး မဲ့သော အပြုံးတစ်ချက်နှင့်အတူ ချက်ချင်း ရုတ်သိမ်းသွား၏။

သမီးသည် သူ့ထံ ပြန်လှည့်ကြည့်၍ မျက်လွှာချသည် ။

အပြုံးလက်စနှင့် ခေါင်းငုံ့လျှောက် လာပြီး မူလ သူမထိုင်ခဲ့သည့်နေရာမှာ ပြန်လာထိုင်၏။

ထို့နောက် သမီး၏ အနီးမှ မိန်းကလေးတချို့၏ မျက်နှာလေးတွေ သူ့ထံ ပြန်လှည့်ကြည့်လာကြ၏။

ထိုအချိန်မှာ ဆန္ဒမဲ့သောသူ့မျက်ဝန်းတို့ က ပုံရိပ်တွေလှုပ်ရှားနေသော စင်မြင်ထက်သို့ ပြန်ပို့လိုက်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည် ။

သမီးသည် သူ့ကို မုန်းတီးနေသည် မဟုတ်ပေမယ့် ချစ်ခင်ဟန်လည်း မပြ။

ခင်မင်ရင်းနှီးလို၍ မဟုတ်သော အပြုံးတို့ နှင့် တစ်ခါတစ်ခါ

လှမ်းကြည့်ပျောက်ကွယ်သွားတတ် သည် ။

နှင်းဆီနက်... သူမဟာ သမီးနဲ့ သူ့ကြားမှာ အလွန်မဆိုးဝါးခဲ့လျှင် တောင် စိမ်းသက်နာကျင် စေသော စကားလုံးတို့ ဖြင့် ငယ်ဘဝမှ ခုချိန် ထိ အစအဆုံး ရိုက်သွင်းလာခဲ့လိမ့်မည်။ သူမ ကိုယ်တိုင် ဂရုမစိုက်စွာ နေပြခြင်းဖြင့် ဆွဲဆောင်ခဲ့မည်။ အဖေနှင့်သမီးကြားမှာ အကြင်နာ မေတ္တာဆိုတာ ဘာမှ မရှိခဲ့။

မရှိခဲ့အောင် တမင်စွမ်းဆောင်နေခဲ့သော နှင်းဆီနက်။

“ဟေး”

“ဖြောင်း.... ဖြောင်း... ဖြောင်း”

လက်ခုပ်သံတွေ ဆူညံသွားသည် ။

ကောင်လေးတွေ စင်မြင့်ထက်မှာ လှုပ်ရှားနေကြ၏။

လက်ခုပ်ထတီးကြတာ သမီးတို့ အုပ်စုက အကဲဆုံး။

သမီးသည် လက်ခုပ်တီးရုံသာမကဘဲ ထိုင်နေလျက်မှ ကိုယ်လေးကြွ အောင် ခုန်သည် ။

နားရွက်နောက်မှာ နွဲ့ခါဆံစလေးတွေ အငြိမ်မနေရအောင် နှစ်နှစ်မြှို က်မြှိုက်ကလေး ရယ်မောနေ၏။

အစီအစဉ်တွေ ဘယ်လိုဘယ်ပုံစံ၍ ဘယ်လိုပြီးဆုံးသွားမှန်းမသိ။

ဦးဇော်ရောက်လာသည် ။

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်အားလုံးနှင့် နှုတ်ဆက်ရယ်မောရင်း သူကြီးကြပ်စီစဉ်သော မော်ဒယ်ရှိုးနှင့် ပတ်သက်သည့် အခြေအနေ လုပ်ငန်းကိစ္စများ ဆွေးနွေးကြပြောဆိုကြ။

သူ စိတ်မဝင်စားပါ။

ဘယ်သူ့ကိုမှ နှုတ်မဆက်ဘဲ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည့်လူတွေကို သူ ရှောင်ကွင်းထွက်လာခဲ့သည်။ ။

သို့သော်...

သူ့မျက်စိရှေ့မှာ ရှုပ်ထွေးကျပ်ခဲနေသည့် မြင်ကွင်းတစ်ခု။

ဆုရသွားသည့် မော်ဒယ်ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို မိန်းကလေး တွေ စုပြုံမိတ်ဆက်နေကြသည်။ ။

ထိုထဲမှာ တော့ သူ့သမီးသည် ...

“မရဘူးကွာ... ရော့... လက်ထဲမှာ ပဲရေးပေး”

“မဟုတ်ဘူး လေ၊ တို့ က မင်းကို သေသေချာချာရေးပေးချင်တာ... နောက်မှ ”

“ဟင့်အင်း... ခုရေးပေးရမယ်”

“ရေးပေးလိုက်ပါ ယူရယ်၊ ယူမရေးပေးရင် သူ ကျေနပ်မှာ မဟုတ် ဘူး ”

တစ်ယောက်ကပြောပေးသည်။ ။

သမီးက လက်ဖဝါးနုလေးကို ဖြန့်ပေးထား၏။

ထိုလက်ဖျားလေးကို ဖဝါးအောက်မှ ပင့်ကိုင်ပြီး နှစ်ယောက်မျက်လုံး ချင်းဆုံ၏။

ကောင်လေးသည် အကြာကြီးစိုက်ကြည့်နေပြီးမှ လက်ဖဝါးလေးထဲ မှ ဘောလ်ပင်နှင့်စာရေးသည်။ ။

ရယ်သံလေးတွေလှိုင်းသွား၏။

သူ မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်လျှင် ကားပါကင်နေရာမှာ မှန်ချထားသည့် အနက်ရောင်ကားတစ်စီးကို လှမ်းမြင်လိုက်သည် ။

အထဲမှာ နှင်းဆီနက်။

သူမသည် မျက်မှန်နက်ကိုတစ်ချက်ပင့်၍ သမီးတို့ ဆီကို လှမ်းကြည့်ကာ ပြုံးနေ၏။

စတီယာရင်ပေါ်လက်ဆန့်တင်ကာ သမီးအလာကို အေးအေးဆေးဆေးစောင့်နေ၏။

“တောက်”

တက်ခေါက်သံက မကျယ်ခဲ့ပါ။

အဖေတစ်ယောက်၏ မျက်လုံးထဲမှာ သမီး၏ အပြုအမူများက ကန့်လန့်ကြီးဝင်နေသည် ။

အနားမှာ အမေလည်း ရှိနေသည် ။ သူ့ရှိနေသေးမှန်းလည်း သူတို့ သိရမည်။ ဒါဟာ မဖြစ်သင့်သောကိစ္စဆိုတာ အမေတစ်ယောက်က မသိဘူးလား။

သူ့ခြေလှမ်းတွေ ကားနက်လေးဆီသို့ တောက်လျှောက်။

စတီယာရင်ပေါ်မှာ ဆန့်တင်ထားသည့် လက်တစ်ဖက်မှ လက်ချောင်းကလေးတချို့က သံစဉ်တစ်ခု၏ နောက်မှ စီးမျောနေသလို တလှုပ်လှုပ်ပါ။

သူမကိုယ်လေးက ကူရှင်မှာ တောင့်မတ်စွာမှီနေသော်လည်း ခေါင်းလေး အနည်းငယ်စောင်းကျကာ တစ်စုံတစ်ရာမှာ နစ်မျောနေသလိုမျိုး။

“နှင်းဆီနက်”

သူသည် ဘေးကမဟုတ်ဘဲ သူမမျက်နှာရှေ့ရောက်အောင် ကား၏ ခေါင်းဘက်နားမှာ တိုးရပ်ပြီး ကိုယ်ကို လက်တစ်ဖက်ထောက်၍ ကိုင်းလိုက်သည်။ ။

မျက်မှန်နက်ထဲကမျက်ဝန်းအိမ်ကို မမြင်ရပေမယ့် သူ့ကို သူမ မြင်ရမည်သာ။

“မင်း သိပ်ကြည့်ကောင်းနေသလား နှင်းဆီနက်”

ခေါင်းလေးစောင့်ငဲ့ထားလျက်မှ နှင်းဆီနက်က သူ့ကိုကြည့်နေသည် ။ ဘာမှ ပြန်မပြော။

“မင်းမွေးထားတဲ့ သမီးက ဒီပုံစံမျိုးလား”

သူ ကားကိုလက်နှစ်ဖက်လုံးထောက်ကာ စကားကို ခပ်ကျယ်ကျယ်ပြောမိသည်။ ။

ဒေါသသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မေ့လျော့သွားစေခဲ့၍ ...

“နှင်းဆီနက်”

သူ ကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပစ်လိုက်၏။

ထိုအခါကျမှ နှင်းဆီနက်က စတီယာရင်မှာ ထောက်ထားသည့်လက်ကို ဖြုတ်သည်။ ။ ကိုယ်ကိုမတ်၍ သူ့ကိုတည့်တည့်မော့ကြည့်ကာ...

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ ဦးမင်းမူ”

ဘာမှ မဟုတ်သောလေသံမျိုးနှင့် စိတ်မရှည်ခြင်းတို့ ကိုပါ တွန့်ကုတ်ထားသည့် မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ပေါ်မှာ ထင်ရှားစေကာ နားမှာ တပ်ထားသော နားကျပ်ကိုပါဖြုတ်လိုက်သည်။ ။

သူ့ အစကနေ ပြန်ပြောရတော့မည်လား။ ဒေါသက ထွက်ပေါက်ပိတ်
သွားသည့် ရေအလျင်တစ်ခုလို နှင်းဆီနက်၏ မျက်နှာပေါ်မှာ
ချက်ချင်းပြည့်လျှံဖိတ်ကျကုန်သည်။ ။

“မင်း... ဒီကနေထိုင်ပြီး မင့်သမီးလုပ်သမျှ လက်ခုပ်ထိုင်တီးပေးနေ
တာလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

နှင်းဆီနက် မျက်မှန်ကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းဆွဲချွတ်လိုက်သည်။ ။

ခိုပြာရောင်ရိပ်ရိပ်လေးတင်ထားသည့် မျက်ဝန်းညှိတို့ က နှင်းဆီနက်
၏ ရာဇဝင်ကို သစ္စာရှိစွာ စူးတောက်လှပနေဆဲ။

ကော့နက်သောမျက်တောင်ရှည်များ ဖျတ်ခနဲပင့်တက်ကာ မျက်ဝန်း
တို့ က သမီးတို့ ရယ်မောဝိုင်းဖွဲ့နေကြသည့်နေရာဆီ ရောက်သွား၏။

ပြီးမှ သူ့မျက်နှာဆီပြန်ကြည့်၍ ...

“သမီးက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

ဟု ပုံမှန်မဟုတ်သော လှောင်ရိပ်နှင့်ပြန်မေးသည်။ ။

သူ့အံ့ကြိတ်၍ နှုတ်ခမ်းကိုစေ့ပိတ်ထားသည်။ ။

နှင်းဆီနက် ဘာပြောတော့မည်ကို နားလည်လိုက်၏။

သို့သော် သူဟာ အဖေတစ်ယောက်၊ ဒါဟာ ပြောသင့်သည့်စကား။

“သမီးကို မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ထိ လွတ်လပ်ခွင့်တွေ ပေးထား
တာလဲ”

“လူငယ်ပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေတာ ဘာဖြစ်လဲ”

“လွတ်လပ်ခွင့်ပေးတာ စည်းကမ်းရှိသေးတယ်ကွ၊ မင်း... မင်း... ဟို မှာ ကြည့်စမ်း”

“ဟွန့်”

နှင်းဆီနက်က ပခုံးတစ်ချက်တွန့်၍ မဲ့ပစ်သည်။ ။

ထို့နောက် ကားတံခါးကို ခပ်ထန်ထန်ဆောင့်ပိတ်ပစ်လိုက်ကာ...

“ဒါလား... ဘာဖြစ်လဲ ဦးမင်းမူရဲ့ ၊ ဟိုတုန်းကဆို သူ့အမေလည်း ဒီလိုပဲလေ၊ ပေါ်ပြူလာဖြစ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ခင်ချင်လို့ မိတ်ဆက်တာ ဘာများ ဆန်းလို့ လဲ၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်တောင် ဒီလိုကဲခဲ့ပျော်ခဲ့သေးတာ၊ သူ့ကျမှ မကဲရဘူး မပျော်ရဘူး သွားဆုံးမလို့ ရမလား၊ မာမီကျတော့ရောလို့ ပြန်မေးရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“မင်း”

“ပူမနေစမ်းပါနဲ့ ၊ ဒါ ရှင်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်မသမီးကို ကျွန်မ ဘယ်လိုပဲမွေးမွေး အဓိကက ကျွန်မစိတ်ချမ်းသာနေဖို့ ပဲ... ဟွန့်”

နှင်းဆီနက်က ငွေမှ င်ရောင်နှင့်အိနေသော နှုတ်ခမ်းလေးကိုမဲ့၍ သူ့ကိုစေ့စေ့ကြည့်သည်။ ။

“ယောက်ျားတိုင်း ရှင့်လိုမဟုတ်လောက်ပါဘူး၊ ကိုယ့်လက်ပူမှ ပူမှန်း မသိနဲ့ ၊ ကျွန်မကတော့မပူပါဘူး”

“နှင်းဆီနက်... မင်း မအေ မဟုတ်ဘူး လား၊ ကိုယ့်သားသမီးကို ဘာမဟုတ်တဲ့ ကိစ္စတွေနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ရောနှောမွေ့နှောက်ပစ်နေတာလဲ”

“ဘာ”

နှင်းဆီနက်မျက်နှာ မီးရောင်အောက်မှာ ပင် မိတ်ကပ်ပြေပြေတို့

ကြားမှ ရဲခနဲဖြစ်သွားတာကို မြင်နေရသည်။ ။

“ဘာမဟုတ်တဲ့ ကိစ္စဟုတ်လား၊ ရှင်ကဒီလိုပြောသလား၊ ဒါဆို ကျွန်
မပြန်ပြောလိုက်မယ်၊ ရှင်နားထောင်သွား၊ ရှင့်ရဲ့ ရက်စက်ယုတ်မာမှုတွေ
ကို တနင့်တပိုးကြီးယူထားခဲ့ရသမျှ ခုကစပြီး ကျွန်မ
အရည်ဖျော်တော့မှာ ၊ အဲဒီပစ်မှတ်က ရှင့်သမီးပဲ၊ သူသာ ကျွန်မလို ‘မအ
’ခဲ့ရင် ရှင့်လိုလူမျိုးနဲ့ တွေ့လည်း ရှောင်နိုင်မှာ ပါ”

သူ ဆွံ့အသွားခဲ့သည်။ ။

အံ့ဩသွားခဲ့တာမဟုတ်ပါ။ ဒေါသများကြောင့် သွေးသားတို့ က ကျင်
ခဲထုံထိုင်းသွားခဲ့တာ ဖြစ်၏။

“မာမီရေ... သွားစို့”

သူ့နောက်မှ အသံလေးတစ်ချက်ဝင်လာသည်။ ။

သူ မုန်းတီးခဲ့သည့် အလွန်စူးရှသောရေမွှေးနံ့က နှာခေါင်းထဲမှာ ခါး
သီးသွားခဲ့သည်။ ။

သူမလေးသည် တစ်ဘက်တံခါးဆီ အပြေးလေးသွားပြီး တံခါးကိုဆွဲ
ဖွင့်လိုက်ပြီးမှ ...

“ဟင်”

နှုတ်ခမ်းလေးပွင့်ဟသွားပြီး သူ့ကိုကြည့်သည်။ ။

ခဏလေးမျှသာငေးသွားပြီး ဇက်လေးပုကာ ကားထဲလှစ်ခနဲဝင်လို
က်၏။

နှင်းဆီနက်က မျက်မှန်ကို ဟန်ပါပါပြန်တပ်၍ သွားအလှတွေပေါ်
အောင်ပြီးရင်း ကားစက်နှိုးသည်။ ။

နေရာမှ ချာခနဲလှည့်ထွက်ခဲ့မိသော ခြေလှမ်းတိုင်းက ဤလမ်းဤ
နေရာသို့ လာခဲ့မိလေခြင်းဟု နောင်တတွေအထပ်ထပ်နှင့် ဖြစ်၏။

သူ့ရင်ထဲမှာ ပူလောင်နေသည် ။ တစ်ချိန်က သူဟာ နာကျင်ခဲ့သောနှု
လုံးသားတစ်ခုအတွက် မိန်းမတစ်ယောက်အပေါ် တုံ့ပြန်ရက်စက်ခဲ့ဖူး
သည် ။

သူမဟာ နှင်းဆီနက် ဖြစ်၏။

အခု သူမတုံ့ပြန်ဖို့ ကြိုးစားနေတာက ဓါးကိုဓါးချင်း လှံကိုလှံချင်းမ
ဟုတ်။

အလွန်ထိရောက်ရက်စက်သော သွယ်ဝိုက်သည့်နည်းတစ်ခုနှင့်ဖြစ်
နေသည် ။

သူမကိုင်ထားသည့်လက်နှက်က နှလုံးသည်းပွတ်တစ်ခု။

ကိုယ့်နှလုံးသားကိုထုတ်ယူကာ မီးပုံထဲချလိုက်ရမလား။ ဆီပူအိုးထဲ
ထည့်ပစ်ရမလား။ ဒါမှ မဟုတ် နုပ်နုပ်ချစင်းပစ်ရမလား။

သူမ ရယ်မောဟားတိုက်၍ မေးနေခဲ့သလို ခံရခက်သောဝေသနာမျိုး
ပေးပဲပေးတတ်လွန်းပါ၏။

နှင်းဆီနက် မင်း ငါ့ကို ဖြောင်တိုက်သင့်ပါတယ်။

ငါ ဘယ်လိုမှ မထင်မှတ် မတုံ့ပြန်နိုင်တဲ့ အရပ်မျက်နှာကနေ မင်း...

သူ့ရင်ထဲမှာ တန့်နွံဖြစ်လာနေ၏။

လှပသွက်လက်လွန်းသော သမီးလေးမျက်နှာကိုမြင်ယောင်ကာ ဒီမိ
န်းမလက်ထဲက ဆွဲခေါ်ထုတ်ခဲ့ချင်သည် ။

သမီးလေးကို သူ အမှားမခံနိုင်။

နှင်းဆီနက်ကို သူ တုံ့ပြန်ခဲ့စဉ်က ဖျက်ဆီးလို၍ မဟုတ်။

မုန်း၍ လည်း မဟုတ်ခဲ့ပါ။ ဒါကို သူသာသိသည် ။

နှင်းဆီနက်ဆိုသော မိန်းမနှင့်ပတ်သက်သမျှ သူ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်
သောအခါကမှ ချမ်းမြေ့ခဲ့ခြင်းမရှိတာ ခုချိန်ထိပါလား။

“တောက်”

ကားပေါ် ဆောင့်ခနဲထိုင်ချလိုက်ပြီး တက်ခေါက်မိသည် ။

“ဘယ်လိုလဲဦးမင်း၊ မဒီနဲ့ အဆင်မပြေသေးဘူးလား”

ဦးမြတ်ထွန်းစကားကို သတိရ၍ အံ့ကို တင်းခနဲကြိတ်မိ၏။

ဒီမိန်းမမျိုးနှင့် ဘယ်သောအခါမှ သူ ပြေလည်ဖို့ မကြိုးစား။

ကားကို ပါကင်နေရာမှ မောင်းထွက်ခဲ့ရင်း စိတ်တို့ ဟာ အတိတ်ဆီ
သို့ နောက်ပြန်ငဲ့ကြည့်နေခဲ့၏။

*

အခန်း(၂)

xxx သန်းခေါင်ယံညထဲ xxx မင်းပါကလေးရယ် xxx

xxx ဘာမဆိုကိုယ်အမြဲ xxx စွန့်လွှတ်ရဲတယ် xxx

xxx တိုင်တည်ပြီးထားခဲ့ xxx ဒီည xxx တို့ တောင်ပံများကို ဖြန့်ရင်း xxx

သူ ဂစ်တာကိုငုံတီးနေရင်း စိတ်ပါလက်ပါဆိုနေမိသည်။

ဇင်ယော်က လက်မောင်းကို တံတောင်နဲ့ တွတ်ခေါ်ပြီး...

“မင်းမူ... ဟိုမှာ ... ဟိုမှာ ... တိုက်အပေါ်ထပ်ကဝရန်တာတံခါးပွင့်လာပြီ ဟော... ကောင်မလေးတွေထွက် လာပြီဟ”

သူ သီချင်းဆိုရင်း မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

ကောင်မလေးတွေ မနည်း။

အားလုံး လေးယောက်တောင်။

သူပြီးလိုက်မိ၏။ တကယ်ဆို သူမတို့ ကို ရည်ရွယ်၍ တီးခဲ့တာမဟုတ်ပါ။

တိုက်ရှေ့တည့်တည့်မှာ လည်း မဟုတ်။

ဇင်ယော်တို့ ခြံထောင့်က ဒန်းပေါ်မှာ သာ ဖြစ်၏။

သို့သော် တိုက်နှစ်လုံး၏ မျက်နှာစာဖြစ်နေသဖြင့် နှစ်ဖက်လုံးနှင့်သိ
ပ်မဝေး။

ညနေဆည်းဆာ၏ တောင်ပံအောက်မှာ ရောင်စုံလိပ်ပြာလေးတွေ
လို သူမတို့ လေးယောက်က ဝရန်တာအမြင့်ထက်မှာ ခေါင်းလေးတွေငဲ့
ပခုံးလေးတွေလှုပ်နှင့် သူ၏ သီဆိုမှုကို အားပေးနေကြသည်။ ။

သီချင်းဆိုပြီးတော့ သူ ဂစ်တာကို ဇင်ယော့လက်ထဲထည့်လိုက်သည်
။

“ဟေး... ရှုး”

“ဖြောင်း... ဖြောင်း”

လက်ခုပ်သံလေးတွေ ထွက်လာသည်။ ။

ဒီကိုခေါ်နေမှန်းလည်း သိသည်။ သူ မော့မကြည့်ခဲ့ပါ။

ဇင်ယော့ကတော့ သွားကြီးပြီးသားနှင့်မော့ငေးကာ အပြန်အလှန် အ
မူအရာတွေဖြစ်နေကြလျက်...။

“မင်းမူ... မင်းကို နောက်တစ်ပုဒ်လောက်ဆိုပေးဖို့ ပြောနေတာကွ”

“ငါ... မဆိုချင်တော့ဘူး”

“ဟာကွာ... မင်းကလည်း ...”

သူထရပ်လိုက်တော့ ဇင်ယော့ကဆွဲထားလျက်နှင့် ထပါလာသည်။ ။

“မင်းမူ... မင်းကလည်း ဟိုမှာ ပြောနေတာကို”

“ပြောပြောပါကွာ... သူတို့ ဆိုခိုင်းတိုင်းဆိုရအောင်
ငါကသီချင်းဆိုပြီး ပိုက်ဆံတောင်းနေတာမှ မဟုတ်တာ”

“မင်းက လုပ်ပြီ”

ဇင်ယော်ခေါင်းကုတ်၍ နောက်ကပါလာသည်။ ။

သူ တိုက်ထဲမဝင်တော့ဘဲ ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ရပ်ထားသည့် စက်ဘီးလေးကို ဒေါက်ဖြုတ်လိုက်၏။

“ငါ... သွားမယ်”

“နေဦး... မင်း မနက်ဖြန် Friends စင်တာမှာ သီချင်းသွားဆိုမှာလား”

“မသေချာဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဆိုမယ်ဆိုရင် ငါလာအားပေးမှာ ပေါ့ကွ၊ မဆိုးဘူး၊ အဲဒီစင်တာက ဟိုတယ်ကြီးတွေလိုပဲ အဆင့်မြင့်တယ်၊ သန့်တယ်၊ အဆိုတော် ယုယခင်တောင်မှ အဲဒီစင်တာကနေ ပေါက်သွားတာကွ”

“ငါ အဲဒီလောက်ထိမမှန်းပါဘူး”

သူနဲ့ ဇင်ယော် စက်ဘီးတွန်း၍ ခြံဝထိပါလာ၏။

“လောလောဆယ် နားအေးပါးအေးဖြစ်အောင် အိမ်ကိုပိုက်ဆံပြန်ပေးနိုင်ရင် တော်ပြီ”

“အေးပါ၊ ဘာအတွက်ပဲဖြစ်ဖြစ် အခွင့်အရေးရလာရင်တော့ လက်လွှတ်မခံနဲ့ ပေါ့ကွာ၊ မင်းအသံက တကယ်ဂွတ်ဒ်ပါတယ်”

သူထွက်လာတော့ ခြံမှာ ဇင်ယော်ရပ်ကျန်ခဲ့၏။

စက်ဘီးကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းလှိမ့်နေခဲ့ရင်း နောက်ကကားဟွန်းသံကို ကြားလိုက်သည်။ ။

လမ်းကကျဉ်းကျဉ်းလေးမို့ ဘေးကိုကပ်ပေးလိုက်ရပေမယ့် ပွက်ကာ

သီကာလောက်ပဲ လွတ်မယ်ဆိုတာ စိတ်ကတွက်ပြီးသား။

“တီ... တီ”

သူကပ်ပေးထားသော်လည်း ကားကကျော်တက်မသွားဘဲ ဟွန်းကို အဆက်မပြတ်တီး၍ နောက်ကကပ်လိုမှ်လာ၏။

“တီ... တီ... တီ”

သေလိုက်တော့ ။ သူဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် လမ်းပေါ်တည့်တည့်ပြန်တင် လိုက်၏။

ခပ်ဖြည်းဖြည်းပဲ ဆက်နင်းခဲ့သည် ။

သတ္တိရှိရင်လည်း တိုက်ချပစ်လိုက်စမ်း။

“တီ... တီ... တီ... တီ”

ကားက ကြားမကောင်းအောင် ဟွန်းသံပေးလျက် ကပ်ပါလာ၏။

အနီးအနားမှာ ကြည့်နေမယ့်လူမရှိပေမယ့် တစ်ယောက်ယောက် သာမြင်လျှင် သူကပဲ ကားထွက်မရအောင် ပိတ်ကာထားသလိုလို။

မင်းမူ ခြေတစ်ဖက်ထောက်၍ စက်ဘီးကိုရပ်ပစ်လိုက်သည် ။

သူ့စက်ဘီးနောက်မှာ ကားကလည်း ရပ်သွား၏။

စက်ဘီးကို ဇက်လှည့်ပြန်ကွေ့ပြီး ကားဆီလှည့်လိုက်တော့ သူထင် သည့်အတိုင်း ကားပေါ်မှာ မိန်းကလေးပဲဖြစ်ကာ ထင်ခဲ့သည့်နောက်တစ်ခုကတော့ မှားသွားခဲ့သည် ။

မိန်းကလေးတွေအများကြီးမဟုတ်ဘဲ တစ်ယောက်တည်း။

ဆံပင်တွေကို ဖားလျားဖြန့်ချထားပေမယ့် ထိုင်လျက်မို့ ဘယ်လော

က်ထိရှည်မှန်းမသိပါ။

ဖြူဝင်းသောမျက်နှာလေးတစ်ခုပေါ်မှာ အပြာရောင်အလှတပ်မျက်မှန်လေး တပ်ထား၏။

ချွန်ကော့နေသည့် နှာတံထိပ်ဖျားလေးအောက်မှ ထောင့်ချိုးညီသော နှုတ်ခမ်းလေးအစုံကတော့ အတော့်ကို ဆွဲဆောင်မှုရှိပါ၏။

သူ ခြေတစ်ဖက်ထောက်လျက်နှင့်ပင် သူမဘေးထိ စက်ဘီးကိုတိုးလို မှ်သွားပြီး...

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

သူ အနည်းငယ်ခေါင်းငုံ့ကြည့်ပြီး တုံးတိတိမေးတော့ သူမက လှလှပပလေးပြီးလိုက်၏။

“ရှင်လှည့်ကြည့်အောင်လို့ လေ”

“ကြည့်တော့ဘာဖြစ်နိုင်သလဲ”

“ရှင့်ကို သေချာမြင်ချင်လို့ ပေါ့ အဟွန်း...”

“ဘယ်သူလဲ”

“ရှင်ပေါ့... ရှင်လေ... သီချင်းတောင်းတာကိုဆိုမပေးဘူး၊ ဒီက သစ္စာတို့ အိမ်ကိုလာလည်တာ၊ ရှင်ကရော...”

“ဒီလိုပဲ”

ပြောပြီး သူ ပြန်လှည့်ဖို့ ခြေထောက်ရွှေ့သည် ။

“နေပါဦး”

သူမကိုယ်လေးကြွသွားသည် အထိ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားခဲ့၏။

မင်းမူ ပြန်မကြည့်တော့ပါ။ သူမနှင့် စကားလက်ဆုံမိတ်ဆက်စကား
ပြောဖို့ သူ့မှာ အချိန်မရှိ။

ကိုငြိမ်းတို့ အိမ်ကိုလာလည်ဖို့ ချိန်းထားသည် ။

အိမ်မှာ သူပြန်မရောက်မီ ကိုငြိမ်းတို့ ရောက်လာကြလျှင် လေးလေး
တို့ ပါးစပ်နှင့် တွေ့ကုန်ကြနိုင်သည် ။

ကားကလေးနှင့်သူမကတော့ နောက်မှာ ကျန်ခဲ့ပါပြီ။

*

အခန်း(၃)

“မင်းကဘာလဲ မင်းမူ၊ ဒီတစ်သက် အလုပ်လုပ်ဖို့ စိတ်မကူးတော့ဘူးလား”

“ကျွန်တော်လည်း အလုပ်ရှာနေတာပဲ လေးလေးတိုး”

“ဟ... အလုပ်ရှာတာ မင်းသူငယ်ချင်းတွေဆီမှာ ရှိတာမှ မဟုတ်တာဘဲကွ၊ မင်းဟာ အိမ်ကထွက်၊ သူငယ်ချင်းတွေအိမ်သွား၊ ဂစ်တာဆွဲထိုင်၊ ဘာလဲ”

ကျွန်းကုလားထိုင်ပေါ်မှာ သူထိုင်ချလိုက်ရင်း လေးလေးတိုးပြောသမျှကို ဒီနေ့ သည်းခံနားထောင်လိုက်တော့ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ဦးမောင်မောင်တိုးက သူ့ရှေ့မှာ ထိုင်လိုက်ပြီး လက်ထဲက ခေါက်ဆွဲကြော်ထုပ်ကို စားပွဲပေါ် ခပ်ဆောင့်ဆောင့်လှမ်းတင်၏။

“ငါက ကိုယ့်တူလေးရယ်လို့ ရှာဖွေကျွေးမွေးနေတာ၊ ဘာလဲ မင်းက၊ မင်းအိမ်မှာ ကပ်နေတာမို့လို့ ဖားယားပြီးရှာကျွေးနေရတယ်မှတ်လို့လား”

“ကျွတ်”

စိတ်ပျက်တာအဲဒါပါပဲ၊ သူခေါင်းကုတ်၍ တစ်ဘက်လှည့်ပစ်မိသည်

။

စကားပြောတိုင်း မပါမပြီးသည့်ဒီအိမ်ကို ရောင်းပစ်လိုက်မှ အေးမ

ည်ထင်သည်။ ။

သူ့ဆယ်တန်းအောင်တော့ မေမေဆုံးသွားသည်။ ။

ဘွဲ့ယူရမည့်နှစ်မှာ ဖေဖေဆုံးခဲ့၏။

ဘွဲ့ရခါတ်ပုံထဲမှာ လေးလေးတိုးနဲ့ သူပဲပါခဲ့သည်။ ။

မေမေနဲ့ ဖေဖေရှိစဉ်ကတည်းက ဖေဖေက စက်ရုံတစ်ရုံက မန်နေဂျာ။ မေမေက အလယ်တန်းပြဆရာမ။

ဝင်ငွေကဒါပဲဖြစ်ကာ အိမ်မှာ ဘာမှ ပိုပိုလျှံလျှံမရှိခဲ့ပါ။

အထပ်မရှိသော ပျဉ်ထောင်လုံးချင်းအိမ်လေးတစ်လုံးနှင့် ပေလေး ဆယ်ခြံတစ်ခြံမှ လွဲ၍ အမွေပစ္စည်းဘာမှ မကျန်ခဲ့။

သူလည်း ဘာမှ မယ်မယ်ရရမလုပ်ခဲ့တော့ အိမ်မှာ ပြောင်လက်နေ သည်။ ။ လေးလေးတိုးက ဖေဖေညီအရင်း။

ပန်းရံဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး အစက သူ့ဟာသူပဲနေသည်။ ။

ဖေဖေတို့ ဆုံးသွားပြီးမှ သူနဲ့ လာနေတာဖြစ်သည်။ ။

“ငါက တစ်ကိုယ်ရေတစ်ကာယသမား၊ အစကကော အခုကော ဘယ်မှာ နေနေ ဘယ်လိုအိပ်အိပ် ဘယ်လိုစားစား၊ မင်းကြောင့် ဒီမှာ လာနေတာ”

ဒါက လေးလေးတိုးပြောနေကျစကား။

ဒါကို သူနားလည်ပါသည်။ ။ သို့သော် နားငြီးတာကတော့ ဆိုးဝါးလှသည်။ ။

“အစ်ကိုများ သားတစ်ယောက် ကျားကျားလျားလျားမွေးထားပြီး ဘယ်လိုပုံစံများ ၊ ထုဆစ်သွန်းလောင်းခဲ့သလဲမသိဘူး၊ တကယ်ရှားပဲ။”

ဆိုတာကတစ်မျိုး။

“တော်သေးတာပေါ့၊ မိန်းမသနာ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်မရှိသေးလို့ ၊ မဟုတ်ရင် မိန်းမပါ ငါကရှာကျွေးနေရဦးမယ်”

ဆိုတာမျိုးက နေ့စဉ်ပြောနေကျ။

သူငယ်ချင်းတွေ အတူတူဘွဲ့ရကြသော်လည်း အားလုံးထဲမှာ သူက အဆင်းရဲဆုံးဖြစ်သည် ။

ဂီတကို ဝါသနာပါကြတာချင်းတူသော်လည်း သူ့မှာ ဂစ်တာတစ်လက်ပင် ကိုယ်ပိုင်မရှိခဲ့။

သူ လောလောဆယ်ကြိုးစားနေသည် က ဂစ်တာတစ်လက်ဝယ်ဖို့ ။

လေးလေးတိုးသာသိလျှင် ဆူသည့်ပါးစပ်ဟာ ပြန်ပိတ်တော့မည်မထင်။

အတွေးနှင့်ပြီးလိုက်မိ၏။

“မင်းက ဘာပြီးတာလဲ”

“ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပြီးတာပဲ လေးလေးတိုးကလည်း ”

“မပြီးနဲ့ လေ၊ မင်းကို ငါဆုံးမနေတာ ဟွန်း လှောင်သလိုပြောင်သလိုနဲ့ ”

ဦးမောင်မောင်တိုး ထိုင်ရာမှ ထသည် ။

ရေတစ်ခွက်သောက်ပြီးမှ ပြန်လှည့်လာ၏။

“မင်း... ဘာလုပ်မှာ လဲ”

“ရှာတုန်းပဲ”

“ဘာလဲ... မိန်းမလား”

သူပြုံးလိုက်မိပြန်သည် ။ လေးလေးတိုးထံမှ ခပ်တိုးတိုးဆဲသံတစ်ခု ခုန်ပေါက်ထွက်လာ၏။

“မိန်းမရှာသွားလည်းကောင်းပါတယ်၊ မင်းလည်း ရှာ ငါလည်း ရှာရုံ ပေါ့၊ သူများ မိန်းမတော့ ရှာမကျွေးဘူး၊ ကိုယ့်မိန်းမပဲကိုယ်ရှာကျွေးမယ်”

“ကိုယ့်ဟာကိုယ်ယူချင်လည်း ယူတာ မဟုတ်ဘူး လေးလေးတိုးရာ၊ နားကိုငြီးနေတာပဲ”

အိမ်ရောက်တော့ လေးလေးတိုးနဲ့ စကားများ ရ စိတ်ညစ်ရ။ သူငယ် ချင်းတွေနဲ့ ဆုံမိတော့လည်း အလုပ်အကြောင်း သိပ်မဆွေးနွေးဖြစ်ဘဲ ပါလာသည် က မိန်းကလေးအကြောင်း။

“ငါ့လူက စင်ပေါ်မတက်ရသေးဘူး မိတ်ဆက်ဖုန်းတွေ ဘာတွေရနေပြီ... ဟား... ဟား...”

ဇင်ယော်က ထဖောက်လာသည် ။

နေသွေးနီက ဟုတ်လားဟု ထောက်၏။ သူ ဘာမှ မသိသည့်ကိစ္စ။

“ဘယ်သူဆက်လို့ လဲ”

ဟု မေးမိတော့ ဇင်ယော်ကရယ်ကာ...

“နာမည်မပြောဘူးကွ၊ မင်းကိုပဲမေးတာ၊ ဟိုတစ်နေ့ကအလွမ်းရဲ့ ည သီချင်းဆိုသွားတာ ဘယ်သူလဲတဲ့ ၊ နာမည်လေးပြောပြပါတဲ့ ၊ ဖုန်းနံပါတ်ရှိရင်ပေးပါတဲ့ ၊ ငါထင်တာတော့ ဟိုဘက်ကညီအစ်မသုံးယောက်ထဲ ကဖြစ်ချင်ဖြစ် မဟုတ်ရင် အဲဒီနေ့က ရောက်နေတဲ့ တစ်ယောက်ပဲ၊ မင်း

မှတ်မိလားမင်းမူ၊ တို့ ဂစ်တာတီးနေတုန်းက ဝရန်တာပေါ်ကရပ်ကြည့်
နေကြတဲ့ လေးယောက်လေ”

“သိသားပဲ”

သူ ဘာမှ မပြောဘဲ သီချင်းစာအုပ်ကိုသာငုံ့ကြည့်နေလိုက်သည်။ သူ
ကို ကားနဲ့ ကပ်နှောင့်ယှက်တဲ့ မိန်းကလေး...

မှုန်အိနေအောင်လှသည်။ ဒါပေမဲ့ သူ စိတ်မဝင်စားပါ။ ခေါင်းထဲမှာ
ချစ်ဖို့ ကြိုက်ဖို့ အရေးထက် ပူပြင်းနေသည့်အရာက အလုပ်လုပ်ဖို့ ပဲ ဖြစ်
၏။ လောလောဆယ် သူ သီချင်းဆိုဖို့ စိုင်းပြင်းနေသည်။

ဖြစ်မဖြစ်က မသေချာသေး...

နေသွေးနီ၏ အကူအညီနှင့် ဆိုခွင့်ရမှာ ဖြစ်ကာ သူတို့ တီးဝိုင်းနှင့်
ကိုယ့်အသံကို လေ့ကျင့်ထားတာဘာမှ မရှိဘဲ ကိုယ့်အတွေ့အကြုံနဲ့ ကို
ယ် တက်ဆိုရမည်။

အဆင်ပြေလျှင်ဆက်ဆို မပြေလျှင်သွား...

အခွင့်အရေးကပေးထားပေမယ့် ပထမဆုံးနဲ့ နောက်ဆုံး...

ဂီတကကို သူ ဝါသနာပါသည်။ ဒါပေမဲ့ အဆိုတော်ဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားဖို့
ဆိုတာမျိုးထိ ရည်ရွယ်ချက်မပြင်းထန်ပါ။

လောလောဆယ် စားသောက်ဆိုင်မှာ သီချင်းဆိုရမှာ ကိုပင်
သိပ်ပျော်ဝင်လှသည် တော့မဟုတ် သေး။ မဟုတ်ပေမယ့် ငွေလိုသည်။

သူငယ်ချင်းတွေကလည်း အားပေးကြသည်။

“မင်းကလည်း ကွာ ပျော်စရာလည်းကောင်းတယ်၊ ကိုယ်လည်း ဝါ
သနာပါတယ်။ ဘာဖြစ်လဲ မင်း အလွတ်ဆိုချင်ရင် ငါဂစ်တာတီးပေးမယ်

ဇင်ယော်ကပါ အတူတွဲလိုက်ဖို့ ပြောသေးသည်။ ။

သူငယ်ချင်းတွေ တက်ကြွနေကြတာက သူ့သီချင်းဆိုတာလည်း ကို အားလုံးက သဘောကျနေကြ၍ ဖြစ်သည်။ ။

သီချင်းဆိုလျှင် ဝင်ငွေရမည့်အပြင် ဦးလေးဆူသမျှ နားငြီးလည်း သက်သာမည်။ အလုပ်မရှိ၍ စိတ်လေနေမည့်အစား ပျော်ရမှာ ကတော့အမှန်ပင်...။

“မင်းမူ”

“ဘာလဲ”

သူစိတ်မပါပဲ ငုံ့ကြည့်နေသည့်စာအုပ်ကို ဇင်ယော်ကဆွဲယူလိုက်ပြီး ရှေ့မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ။

တစ်တိုက်လုံးမှာ သူတို့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ပဲရှိသည်။ ။

ဇင်ယော်ကလည်း မိဘတွေမရှိတော့ဘဲ အဒေါ်အပျိုကြီးနှစ်ယောက်နှင့် နေရသူဖြစ်သည်။ ။ အဒေါ်နှစ်ယောက်လုံးက ရွှေဆိုင်ကြီးဖွင့်ထားတာ မနက်ခုနစ်နာရီခွဲလောက်ဆို အိမ်မှာ မရှိကြတော့ပါ။

မိဘမဲ့ချင်းတူပေမယ့် ဇင်ယော်ကကံကောင်းသည်။ ။

အလုပ်မရှိသေးလို့ အလုပ်စောင့်နေပေမယ့် ဘယ်လောက်ပဲ ထိုင်နေရနေရ ဣန္ဒြေမပျက် အလုပ်တစ်ခုခုထလုပ်ချင်ဦး၊ ရင်းနှီးထူထောင်ဖို့ သူ့မှာ ငွေရှိသည်။ ။ တစ်သက်လုံး ထိုင်စားသွားမယ်ဆိုတာတောင် သူ့မှာ ပူပင်ဖို့ မရှိ...။

ဘယ်သူမှ လည်း ကဲ့ရဲ့ ကြမှာ မဟုတ်။

သူ့မှာ သာ...

ပတ်ဝန်းကျင် ဘယ်လိုဝေဖန်ပြောဆိုနေကြလဲတော့ မသိ။ နေ့စဉ် အိမ်တံစက်မြိတ်ရောက်တိုင်း ဝတ္ထုရားမပျက် ကဲ့ရဲ့ ပြစ်တင်လာမည့်သူက ဦးလေးကိုယ်တိုင်ဖြစ်နေ၏။

“မင်းမူ”

“ဘာတုံးကွာ”

ကိုယ့်အတွေးနဲ့ ကိုယ်တောင် အေးအေးဆေးဆေးမနေရ။

ဒေါသအနည်းငယ်နှင့် ပခုံးလာပုတ်သည့်ဇင်ယော်ကို မချေမငံထူးဖြစ်၏။

ဇင်ယော်က ဂရုမစိုက်ပါ။

“စကားပြောမလို့ ခေါ်တာမှန်းသိရင် မော့ကြည့်ပေါ့ကွ၊ ဒီမှာ ပြောရမည့်သူက မင်းမျက်နှာကြီး မော့လာမှာ ကိုစောင့်နေရတာ”

“ပြောပေါ့... မင်းရှေ့မှာ ထိုင်နေတာပဲ”

“မတူဘူးကွ၊ မျက်နှာကြည့်ပြောရမှ စကားလုံးပြောင်တာ”

“ပြော... ဘာလဲ”

သူ ဆိုတာမှာ မှီချပြီး သေသေချာချာမော့လိုက်တော့မှ ဇင်ယော်ကျေနပ်သွားသည် ။

“ငါ ကောင်မလေးကိုပြောလိုက်တယ်၊ သူ့လိပ်စာသိချင်ရင် သူ့ကိုမေးလို့ ၊ မင်းရောက်လာရင် ထပ်ဆက်လို့ ...”

မင်းမူမျက်နှာ မကျေနပ်မှုတွေစတင်လာ၏။

“အဲဒါ မင်းရောက်မယ့်အချိန် ငါပြောထားတယ်၊ သူ့ဆက်လာရင် မင်းဟာမင်းကြည့်ရှင်းပေတော့”

“ဖုန်းနံပါတ်ရှိတာပဲ ပြောလိုက်ပါလား”

“မင်းဟာမင်းပြောပေါ့ကွ၊ သူက မယုံရင်ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ တော်ကြာ ငါ့ကို ယုန်ထင်ကြောင်ထင် ဖြစ်ဦးမယ်”

ပြောနေကြဆဲ ဖုန်းကထမြည်လာ၏။

အနီးဆုံးမှာ ရှိနေသည့် နေသွေးနီက ဖုန်းကိုဖျတ်ခနဲဆွဲယူလိုက်ပြီး နားထောင်သည် ။

“ဟလို”

“ဒီမှာ ... အဲဒီမှာ ဟိုတစ်ယောက်ရောက်ပြီလား”

ကြားလိုက်တာနှင့်သိသည် ။ သူ ဒီဘက်ကိုလှည့်ကြည့်ပြီး ပါးစပ်ပိတ်ရယ်လိုက်သေးသည် ။

ပြီးတော့ ဖုန်းကိုလက်ညှိုးထိုးပြပြီး မင်းမူကို အသံတိတ်လက်လှမ်းဆွဲလိုက်သည် ။ ပါးစပ်ကတော့...

“ဟင်... ဘယ်တစ်ယောက်လဲ၊ ဒီနားမှာ သုံးယောက်တောင်ရှိနေတာ”

ဟု ထပ်ရစ်လိုက်၏။

“ဘယ်နှစ်ယောက်ထဲမှာ ပဲရှိရှိ အချောဆုံးတစ်ယောက်လေ၊ သူ့ကိုပြောတာ၊ ဖုန်းပေးလိုက်စမ်းပါ၊ ဒီမှာ ... အချိန်မရှိဘူး”

နေသွေးနီမျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့သွားကာ ဖုန်းကို မင်းမူလက်ထဲထည့်ပေးလိုက်၏။

“ဘာလဲ”

မင်းမူ မကိုင်ချင်ပါ။ မေးလာမှာ တွေကိုလည်း မဖြေချင်။ သုံးယောက်ထဲမှာ သူကအဆင်းရဲဆုံး၊ ထိုထဲမှာ သူမပေါ်လွင်ချင်။

နိမ့်ကျသော ကိုယ့်အဖြစ်ကိုပြန်ပြီး သတိရနိုင်မည့်အဖြစ်မျိုး သူဘာတစ်ခုမဖြစ်ချင်။

ထို့ကြောင့် ကိုယ့်ဟာကိုယ်အေးဆေးနေတာ အကောင်းဆုံး။

ဒါပေမဲ့ ဖုန်းက သူ့လက်ထဲရောက်နေပြီ ဖြစ်၏။

“ဟလို”

“ဟိုတစ်ယောက်လားဟင်၊ အမလေး ဒီမှာ ဖုန်းနားမှာ နာရီကြည့်ပြီး ထိုင်စောင့်နေရတာ ရှေ့ပင်ထွက်ဖို့ ဟာတောင် ကျန်နေခဲ့ရတယ်”

“ဘာလုပ်မလို့ လဲ”

“သူ့နာမည်သိချင်လို့ ”

“ဝါးစားမလို့ လား”

“ဝါးစားလို့ ရတာတွေ ဒီက ဘာမဆိုဝယ်စားနိုင်တယ်၊ ကဲ ပြောစမ်းပါ၊ သူ့နာမည်ဘယ်သူလဲဟင်”

“အဲဒီလိုမိတ်ဆက်ရအောင် တို့ က ဘာမှ မှ မဟုတ်တာ မလိုဘူးထင်တယ်၊ မင်းကိုလည်း တို့ မသိချင်ဘူး”

သူဖုန်းချပစ်လိုက်သည် ။ ဇာတ်လမ်းတွေမရှည်ခင် ဖြတ်ချလိုက်တာ အကောင်းဆုံး၊ ဒါတွေလေးလေးတိုးသိလျှင် ပြောဦးမည်။

“ဟွန်း... မင်းရုပ်လေးကဖြောင့်သကိုးကွ၊ အထင်ကြီးကြရှာမှာ ပေါ့၊ တကယ်တော့ နွားပြာကြီးအကြောင်း မသိသေးလို့ ပါ”

ဆိုတာမျိုး လေးလေးတိုးဟာ ပြောနေကြမို့ပြောတာလား။

ကိုယ့်တူလေးရယ်လို့ နာကျင်မှတ်သားသွားစေအောင် ကရုဏာဒေါသနဲ့ ပြောသလား။

သူ သေချာမသိပေမယ့် ပြောသမျှစကားတွေက ရင်ဘတ်ထဲမှာ စွဲနေသည်။

နာကျည်းနေတာမျိုးမဟုတ်သော်လည်း နာကျင်ကျန်ခဲ့စေသော စကားအဖြစ် သူမေ့လို့ မရခဲ့ပါ။

“ဟား... တကယ်ရင့်တယ်ကွာ၊ မင်းကလည်း ကောင်မလေးသနားပါတယ်”

“အေးလေ... နာမည်လေးမေးတဲ့ ဟာကို၊ ဒီတစ်ခါမေးရင်တော့ ပြောလိုက်ပေါ့ကွ၊ နောက်မပတ်သက်ချင်လည်း ရတာပဲ”

ဇင်ယော်က မကျေနပ်သေး။

“ဒါဆို မင်း သီချင်းသွားဆိုရင်ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ကိုယ့်ခြံထဲမှာ ကိုယ်ဆိုတာတောင် မိတ်ဆက်ခံနေရပြီ၊ ဟိုမှာ ဆို ထပ်တောင်းဆိုရင်ဆိုပေးရမယ်၊ လာမိတ်ဆက်ရင် လက်ခံရမယ်”

“မဆိုင်ပါဘူး၊ အဲဒါကသပ်သပ်”

သူ ကောင်မလေးပုံစံကို ပြန်သတိရနေသည်။

တစ်ယောက်စိတ်တစ်ယောက် ခံစားနေတာက ဒီနေရာဒီလောက်နဲ့ တင် ပြီးသွားမှာ မဟုတ်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ အလွန်လှသောမိန်းမတစ်ယောက်၏ အရေးပေးဆက်ဆံမှုကို အလွယ်တကူ ဥပေက္ခာထားနိုင်မှာ တဲ့ လား။

မဖြစ်ပါ။ ဘာမှ မစခင် ဆုံးလိုက်တာအကောင်းဆုံး။

*